Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 34 | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet | 31 årg.
23 Aug. | Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. | 1914.

Hos Gud är frälsning.

Ps. 62: 6—11.

Här på jorden i människovärlden råder ständig oro, jäktande bestyr, intensivt arbete, krig och örlig, sjukdom och död samt mycket annat, som kan störa en människas hjärtefrid och göra henne sorgsen och nedslagen. Och det sorgligaste i allt detta är, att oros-stormen bryter in jämväl i barnens och de ungas själsliv och vill härja dess rosengårdar.

Huru skola vi nu kunna skyddas och bevaras, så att vi icke taga skada av den oro och strid, som råder överallt i världen? Våra textord säga oss det så skönt och så sant: "Allenast i Gud må du hava din ro, från honom kommer det ljusa, levande hoppet".

Det barn, den människa, som tror och litar på Gud, den äger frid och trygghet och ljusa utsikter för framtiden trots jordens alla stormar och strider. Se på Jesus, huru lugn han reser sig från vilan i båten på Genesarets sjö, när storm och våg hade bragt apostlarne från besinningen! Se på Jesus, huru lugn han står där inför Pilatus, när råa människohopar skräna: "Korsfäst honom!" Se på Stefanus, när vilda, rasande judar stena honom till döds! Huru lugnt böjer han icke sina knän i bön för sina bödlar. Eller hör och lyssna på aposteln Paulus, när han är medveten om, att han för Kristi skull snart måste böja sitt huvud under bilan! Då utbrister han med jublande ro och orubbligt lugn: "Härefter är åt mig

förvarad rättfärdighetens krona". Tron på Gud, där denna tro är innerlig och sann, skänker således ett orubbligt lugn och en salig trygghet.

Långt upp i nordliga delarna av vårt land ligger ett samhälle, som heter Boden, och runt omkring detta ligger en krans av höga berg. I dessa berg har man sprängt stora salar och inrett boningsrum för våra krigare och sprängt pansartorn högst uppe på bergens krön, varifrån man kan beskjuta en fiende, som kommer till dessa trakter med onda planer mot vårt land. Det är om en sådan klippa, en sådan borg vår text talar. Och liksom man i Bodens klippborgar kan vara trygg för fiendens skott och kulor, så kan en människa vara trygg, ja, ännu mycket tryggare hos Gud för alla andliga fiender och deras anslag.

Med denna bild av ett starkt klippfäste vill psalmisten lära oss människor att taga vår tillflykt till Gud. Han äger makt och utvägar att frälsa oss från alla vårt livs fiender, från livets oro och nöd, sorg och bekymmer. Han skänker oss den kraft, vi behöva för att besegra och övervinna allt detta, så att vi kunna bevara sinnets lugn och själens frid mitt i nöden. Han giver oss nåd att kunna vara glada i bedrövelsen och jubla mitt i döden.

Till Gud skola vi således alla fly för att finna hjälp och frälsning. Och vägen till honom går alltid genom tro och bön. Därför uppmanar oss vår text att förtrösta på Gud och att för honom utgjuta vårt hjärta i bön. Tron söker Gud, och bönen finner honom.

Däremot varnar oss vår text att förlita oss på människor och att söka hjälp hos dem. Likaså duger det icke att lita på jordiskt guld och timlig rikedom. Rikedomen har vingar, människorna dö och varda stoft. Men Herren Gud är en evig klippa, och saliga äro alla, som förtrösta på honom.

J. B. Gauffin.

Indiangossens seger.

En indiangosse, vid namn Dschodi, hade blivit lärjunge i en skola, som missionen uppfört. Han var ungefär lika vild som ett av skogens djur, och det kostade stor ansträngning att vänja honom vid att sitta stilla.

Men minst av allt kunde han begripa, varför han skulle vara vänlig och hänsynsfull emot sina kamrater. När det var någonting, som gick Dschodi emot, var han genast redo att slå till vilken som hälst av dem.

Han var en begåvad och vaken gosse, så att han gjorde hastiga framsteg i kunskaper, och han satte stort värde på dem som undervisade honom. Han hade icke förut hört talas om den sanne Guden, blott om "den store anden", och han kände ingen annan himmel än det väldiga och rika jaktområde, "de sälla jaktmarkerna", som indianerna kalla sin himmel. Därför grep det honom mäktigt, vad han nu hörde om alla tings skapare och om den frälsare, som älskar alla.

Han förklarade genast, att han ville bliva en kristen, och det var nog allvarligt menat, men vart ögonblick dukade han under för sin våldsamma natur, och innan han hade tänkt sig omkring, hade han då genompryglat en eller annan av sina kamrater.

En dag gav en av skolans lärarinnor, fröken Gordon, var och en av gossarne i hennes klass en bibel. "Läs i denna bok, gossar", sade hon, "men låt det icke vara nog med att läsa; försök också att handla efter det som står i den. Där skall ni kunna se, huru saktmodig

och tålig och barmhärtig Herren Jesus var, sträva nu efter att likna honom.“

Dschodi var mycket stolt över sin bibel. Han vecklade in den i en silkesnäsduk och lade den tillika med sina andra värdeföremål i en skinnkappsäck, men han tog ofta fram den och läste flitigt i den, samt strävade av ärligt hjärta att följa Herren Jesus efter. Ofta stack han de till strid redan knutna nävarna i byxfickorna eller också sprang han ut i skogen, när vreden kokade i hans inre, för att han icke skulle falla för sin gamla frestelse att slåss.

I närheten av missionsskolan var en annan skola, som besöktes av några av “de vites“ gossar, och emellan de två skolornas lärjungar härskade såsom ofta är fallet ett ständigt krigstillstånd.

Nu hände det en dag, att några gossar från “blekansiktenas“ skola kommo in på missionsskolans område och utfordrade indiangossarne till strid. Häftiga ord växlades, och många gånger kom Dschodi i tillfälle att gömma sina knutna nävar i byxfickorna för att icke komma i slagsmål.

En dag blev det honom dock för hett, då en av de vita gossarne beskyllde honom för feghet och hånande ropade till honom: “Aha, när man är en kristen, då har man harhjärta, förstås. Hur står det till, du bibelläsare?“

Dschodi lyfte allaredan sin hand, men så vände han sig hastigt, sprang in i huset, tog upp sin bibel ur kappsäcken, och med den i handen sprang han in till lärarinnan.

“Tag bibeln tillbaka men fort. Dschodi måste hämnas, han kan icke annat. Han måste slåss — bibeln är inte för honom.“

“Håll, Dschodi!“ ropade lärarinnan, i det hon fattade gossens hand, då han ville skynda bort. “Låt dig icke övervinnas av det onda, utan övervinn det onda med det goda. Det är mycket mera manligt, och det behövs långt större mod till det än till att slå sin fiende till marken.“

“Jag kan inte“, invände Dschodi. “Jag är så ond, att jag måste ge den fräcke slyngeln stryk. Jag kan inte vara en Jesu lärjunge.“

“Men du kan dock bedja, Dschodi“, sade lärarinnan milt. “Jag vill bedja med dig, och Jesus vill segra över din vrede, när du ber honom därom.“

Dschodi kände intet behov av att bedja, men han böjde dock sina knän vid lärarinnans sida. Då hon hade bedit högt, tillade han: “Käre frälsare, hjälp du mig att övervinna min vrede. Jag vet nog, vad som är rätt.“

Därpå steg han upp, tog bibeln igen och sade: “Dschodi vill vara en Jesu lärjunge.“ Därefter gick han upp på sitt rum och stannade där ensam med sin bibel, till dess de vita gossarne hade lämnat skolans område.

Han vann seger över sin vrede och fick behålla sin plats såsom Jesu lärjunge.

Flamingo

eller en långbent fågel.

Med teckning.

Även i vårt land finnas långbenta fåglar såsom tranan och storken. Men en ännu mera långbent fågel ha vi uti flamingon, som finnes avbildad å vår teckning.

Denna fågel förekommer icke i vårt land, men däremot i stora härar i södra Europa, i Afrika, Asien och Amerika.

Flamingon är till färgen vit med en fin, rosenröd anstrykning och karmosinröda övervingar. Vingpännorna äro svarta. Ögonen äro gula, ögonringarna karmosinröda. Näbben är vid roten rosenröd, i spetsen svart och fötterna äro karmosinröda. Fågelns längd är såsom en liten människas på 5 fot, men honan är

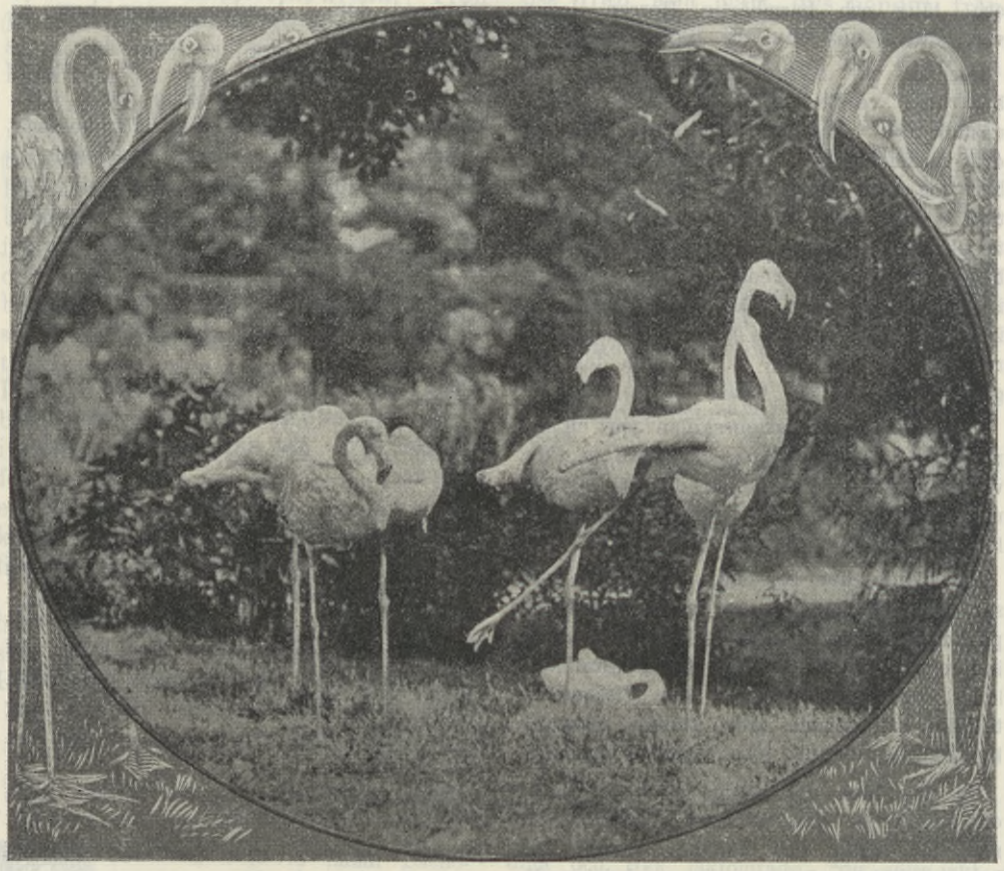

FLAMINGO-FÅGLAR.

betydligt mindre. Hos de unga fåglarna är hela fjäderdräkten vit, på halsen grå och på övervingarna spräcklig. Först på tredje året få ungfåglarna de äldres färg och utseende.

Länderna omkring Medelhavet och Svarta havet äro den europeiska flamingons egentliga hem. Härifrån utbreder han sig mot söder till Röda havet, i väster träffar man honom vid Gröna uddens öar och i öster i Asiens stora sjöar och vid havskusten i söder. Från Medelhavet har han någon gång kommit ända in i Tyskland mot norr, men man har icke funnit några äldre fåglar bland dessa resenärer.

Strandsjöar med något salt vatten äro älsklingsställen för dessa fåglar. Vid sött vatten stanna de icke länge. Däremot ser man flamingon talrikt i själva havet, dock naturligtvis endast på grunda och lugna ställen. Vid strandsjöarna på södra kusten av Medelhavet stanna de år ut och år in.

Där flamingofåglarna äro församlade i tusental, erbjuda de ett skådespel, som städse fyller iakttagarna med beundran. Om man en morgon står på Sardiniens södra kust och ser ut över sjöarnas stränder, så synas dessa vara kantade med röda stenar eller ock tror man sig se en mängd röda blad simma på vågorna. Det är dock varken det ena eller det andra, utan det är flamingofåglarna, som

AXPLOCKERSKOR.

stå där i långa led och som genom sina rosenröda vingar åstadkomma denna synvilla. Ty aldrig smyckar sig morgonen med skönare färger, aldrig kan en rosengård lysa i skönare prakt, än den flamingon bär på sina vingar. Det är ett livligt glödande rosenrött, en rodnad såsom på nyss utslagna rosor. Greker, romare och fransmän hava var och en på sitt språk givit fågeln namn efter den lysande färgen på hans vingar.

En iakttagare, som såg dessa fåglar i tiotusental på den vidsträckta Mensalesjön, skildrar intrycket därav med dessa ord: "Ögat kunde icke slita sig löst från en lång eldlinje av underbar färgprakt. Solljuset lekte över fåglarnas bländande vita och rosenröda fjäderdräkt och bildade ett oförlikneligt färgspel. Uppskrämd av någonting svingade sig hela hären av fåglar på en gång upp i luften. De flygande rosorna ordnade sig till ett väldigt tåg av samma kilform som tranornas, och nu drog eldlinjen fram över den blåa himmeln. Det var en underbar syn. Småningom sänkte de sig åter ned och ordnade sig på vanligt sätt, så att man kunde tro, att en häravdelning soldater ställt upp sig."

Vanligen stå flamingofåglarna i så djupt vatten, att det står dem över hälen. Mera sällan stiga de upp på sandbankar eller på stränderna. Men både i vatten och på land intaga de de mest besynnerliga ställningar. Den långa halsen vrides i bukter och lägges ned på bröstet, medan huvudet vrides upp på ryggen och döljes under vingtäckarna. Fågeln står vanligen på ett ben med det andra sträckt snett bakåt eller hoplagt och tryckt intill underkroppen. I denna ställning plägar flamingon även sova. Oftast bär han halsen S-böjd, och endast då han blir skrämd, lyfter han huvudet så högt, som den långa halsen tillåter.

Då flamingon fiskar, vadar han i vattnet och böjer sin hals så långt ned, att huvudet kommer i samma plan som fötterna. På detta sätt undersöker han bottnen, går fram och tillbaka med korta steg, öppnar och tillsluter näbben. Allt som kommer in i den silande näbben, undersökes av den finkänsliga tungan, och det näringsdugliga skiljes från det odugliga. Genom de trippande rörelserna med fötterna bringar han de små vattendjuren, som utgöra hans föda, i rörelse och får därigenom så mycket lättare tag i dem. Hans föda består, liksom övriga andfåglars, av sniglar, maskar och kräftdjur. Småfisk fångar han lätt, och vissa växtämnen försmår han icke heller.

Sitt bo anlägger flamingon på släta, med låga buskar beväxta holmar eller ock på en hög av dyjord, som han krafsat ihop med fötterna i själva vattnet. Själva boet är blott en liten fördjupning fodrad med säv. Här lägges de två vita äggen, som av fåglarna ruvas växelvis i trettio dagar.

Det enda hos flamingon som inte är vackert är hans läte, som påminner om gässens.

J. B. Gauffin.

Axplockerskor.

Med teckning.

Från bibeln känna vi en kvinna, som genom axplockning måste bidraga till att försörja sig och sin svärmoder. Denna kvinna var Ruth från Moabs land. Det var dock en lycka i hennes fattigdom, att hon ägde förtröstan till Gud samt vilja och förmåga att arbeta.

Vår teckning visar oss även tvenne axplockerskor, och vi tro, att även de hava i hemmet en fattig, gammal mor att försörja. De synas göra det villigt och med glatt mod, såsom vore arbetet en lek och sädesbördorna mycket lätta.

Det är sant, att även det ringaste hederliga arbete föder glädje och tillfreds-

ställelse i hjärtat; men vi misstaga oss nog icke, om vi tro, att en av orsakerna till de små axplockerskornas glädje är den, att de i likhet med Ruth träffat någon snäll Boas, som skänkt den yngsta av dem en hel kärve säd. "Ack, vad mor skall bli glad, när hon får se, huru väl det lyckats för oss", tänka våra små vänner.

Lyckliga alla små, som genom att vara a r b e t s a m m a glädja sina föräldrar.

I Herrens hand.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"Ja, visst var Olov död, men jag har aldrig sett någon, som liknat honom så som denne gosse", sade Halvdan, djupt gripen.

Anna grät. Hon gav skålen till en av de andra kvinnorna ty hon kunde icke uthärda att se denne gosse, som så levande påminde henne om hennes älskade, förlorade Olov.

I detsamma hörde hon en röst, som darrade av rörelse: "Mor, är det verkligen du?" Och återigen såg hon de där ögonen med den frågande blicken möta hennes. Då kastade hon sig på knä framför gossen och tryckte honom till sitt bröst.

"Olov, min käre, välsignade gosse! O, min herre och Gud, lovad och prisad vare du!" — Hon kysste gossens bleka panna och de trötta ögonen, som åter slutit sig, medan ett matt leende dog bort på hans läppar, och en ny svimning vittnade om, huru svaga hans krafter ännu voro.

Den omsorgsfullaste vård och den trygga vilan i den goda, varma sängen hjälpte de två gossarne över följderna av den livsfara, i vilken de svävat. Såret i Jouhans huvud var icke heller farligt, och efter ett par dagars förlopp kunde de resa tillbaka till Älvgården. Gamle Olov hade redan farit hem, men ingen kunde förtänka Halvdan och Anna, att de icke ville lämna ön, förrän deras käre, återfunne son fått igen sina krafter så mycket, att han kunde följa dem.

Anna delade sin omvårdnad mellan sin store och sin lille Olov, som naturligtvis nu skulle kallas Knut. Och när modern icke var hos den förstnämnde, kunde man vara säker på att se Margareta vid hans sida med ett ansikte som strålade av lycka. Hennes lilla mun stod icke stilla ett ögonblick, så mycket hade hon att berätta honom. Och då han fått lämna sängen, satt hon hela tiden i hans knä eller följde honom var han gick och stod med sin lilla hand i hans, såsom om hon aldrig ville släppa honom mera.

Hon var till en början litet blyg för lappgossen med det mörka, tungsinta uttrycket i ansiktet; icke heller kunde hon riktigt förstå vad han sade. Men då hon märkte, att han var lika vänlig och snäll som Olov och på sitt sätt sökte glädja henne så gott han kunde, fick hon mera tillit till honom, och till slut höll hon av honom nästan lika mycket som av Olov. Hon förstod, att han icke var så glad och lycklig som de andra, och därför sökte hon på sitt barnsliga sätt att med vänlighet skingra de moln, som ännu fortforo att fördystra hans bleka ansikte. —

Det var högtid på Älvgården den dag, då storbåten, förd av karlarnas kraftiga årtag, lade till vid den lilla båtbryggan inne i fjorden, och den återfunne sonen hälsades välkommen. Gamle Olov stod i förstugdörren, klädd i högtidsdräkt, stödd på sin stora, silverbeslagna stav, som de norska bönderna brukade använda.

Halvdan närmade sig vördnadsfullt med mössan i handen. "Vi vilja av hela vårt hjärta tacka Herren", sade han, "ty han är god, och hans godhet varar evinnerligen."

"Amen i Jesu namn", sade Olov hög-

tidligt, och alla stämde in. Annas ögon stodo fulla av glädjetårar, där hon gick emellan sin far, sin man och sin son, och i hennes hjärta ljödo lovsångens toner upp till Gud.

Halvdan och Anna visade i handling att det var allvar med deras tacksägelser; ty då Olov talat om, huru underbart Gud hade fört honom, och huru goda Jouhan och hans föräldrar hade varit emot honom, kommo de båda överens om, att den föräldralöse gossen skulle stanna hos dem och i allting vara såsom deras egna barn.

*

Annas bror Knut hade tagit sin examen och kom nu hem för att tillbringa vintern hemma. Han predikade ofta i synnerhet i utkanterna av socknen, dit han gärna reste i stället för prästen och förkunnade evangelium. Han undervisade också Jouhan, som hade stor lust att läsa och var mycket begåvad. Olov ville hälst vara bonde liksom sina förfäder och var glad över att kunna hjälpa sin far vid gården. Han märkte själv, att han blivit härdad och arbetsför under sitt friluftsliv hos lapparna, och det kom honom nu väl till pass.

*

Det var en härlig söndagsmorgon i början av sommaren. Kyrkklockornas klara toner ringde manande ut över fjäll och dalar, och från alla håll strömmade högtidsklädda människor på väg till kyrkan. Från Älvgården kom också ett tåg, som långsamt och högtidligt styrde kurs mot samma mål. Först gick den vithårige fadern, efter honom följde dottern och hennes man med glädjen strålande ut ur deras friska, ännu ungdomliga ansikten, och efter dem kommo två ynglingar i svarta högtidsdräkter och med varsin ny psalmbok i handen. Överallt där dessa människor drogo fram, mötte de glada blickar och vänliga hälsningar. Men allra vänligast hälsade de två små flickorna, som mötte vid kyrkdörren och sedan följde med de övriga in i bänken. Det var Margareta och Ingrid, vilkens farmor efter mannens död bodde i sin trevliga bostad i byn, som hon till Ingrids stora glädje icke ville lämna.

Det var ett verkligt nöje att se dessa två unga gossar. Den ena högväxt och bredaxlad med nordmannens käcka uttryck i sitt ansikte och ett så ljust och glatt leende i sina klara, blåa ögon, att det icke kunde fördunklas av det allvar, som dagen hade med sig. — Den andre var mindre, men med uttryck av vilja och kraft i sitt bleka ansikte och en glödande eld i sina mörka ögon. Man kunde utan möda läsa i det bestämda draget omkring hans mun, att var det något han ville, så gav han hellre sitt liv än han svek sin övertygelse. Och nu ville han med hela sitt hjärta och med all sin kraft och förmåga giva sig åt Gud. För kärlekens makt hade han måst böja sig, det hördes tydligt på det kraftiga "ja", som hans djupa stämma uttalade såsom svar på prästens fråga. — När han böjde sitt huvud vid altarrunden, låg hans själ böjd inför Guds ansikte i brinnande bön om den Helige Andes kraft att hålla löftet, som han i dag avlagt.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 24—30 augusti 1914.

M. 24. Ps. 65. Guds godhets rikedom
T. 25. v. 1—3. Guds lov och bön.
O. 26. v. 4—5. Gud förlåter och utväljer.
T. 27. v. 6—9. Gud vår tillflykt.
F. 28. v. 10—11. Gud vårdar sig om land och folk.
L. 29. v. 12. Ett gott år liknar en krönt drottning.
S. 30. v. 13—14. Gud välsignar landet med boskapshjordar.

Söndagsskoltext för den 30 augusti.
12 söndagen e. Trefaldighet.

Gud kröner året med sitt goda.
Ps. 65: 10—14.

Minnesvers: Ps. 67: 7, 8. Jorden har givit sin gröda. Gud, vår Gud, välsigne oss, Gud välsigne oss, och alla jordens ändar frukte honom.

Tryckeri-A.-B. Ferm, Stockholm, 1914.